

„*Jaký asi budeš?!*“ Tak takovouto otázku a mnoho podobných jsem si začala klást už velmi brzy. Myslím, že na základce. Zaměstnávala mě otázka, jaký bude ten můj budoucí kluk, ze kterého by měl být jednou nějaký ten manžilek, jak bude vypadat ... Představy se s přibývajícím roky stále měnily. Jednou měl vypadat tak, podruhé jinak. Jednou měl být černovlasý, podruhé blondatý, potom měl být vysoký, pak zase střední postavy. Prostě puberta. Myslím, že takto přemýšlí na základce většina holek. No a pak velkou roli hrály sympatie. To bylo už u konkrétní osoby, ale i tehdy jsem pokukovala, zda je alespoň trochu k světu. (Přece si nebudu myslet na nějakého škaredu.) Znáš to.

Když jsem přešla na střední, začala jsem se rozhlížet a pozorovala jsem kluky, jak se chovají, jak mluví. Každou chvíli jsem byla do některého „zaláskovaná“. Samozřejmě jsem to brala nesmírně vážně, občas jsem se za toho či onoho kluka modlila k Bohu v domnění, že on bude určitě ten pravý, se kterým strávím zbytek života. Chodila jsem totiž od svého dětství do kostela s rodiči a tam jsem pravidelně slyšovala, že když se budu modlit k Bohu, že moje modlitby uslyší. No a tak jsem se tedy modlila.

Ještě že Bůh věděl, koho mi dá. Kdyby měl splnit všechny moje prosby a žádosti, asi by to byl (ten můj muž) „pěkný unikát“. A tak jsem Boha co chvíli prosila o toho a toho a přesto jakoby nějak neurčitě. Stále jsem si nechávala zadní vrátka, co kdyby se objevil ještě lepší. Takovéto chvíle jsem prožívala do svých šestnácti let. Pak přišel v mém životě zlom. Uvědomila jsem si, že jsem hříšná osoba, že pokud něco neudělám, skončím špatně. Klekla jsem na kolena a s pláčem jsem Bohu vyjmenovávala svoje hříchy, své špatnosti. Bylo mi z toho opravdu zle. Trvalo to dlouho, snad dvě hodiny a Bůh mi „odpověděl“. Dal mi ujištění do mého srdce, že mi odpouští, že mám opět čisté srdce. Ježíš vymazal všechny moje hříchy. I za mě zemřel na kříži a vstal z mrtvých a díky jemu můžu žít dál s „čistým štítem“.

Začala jsem být jiná. Tehdy jsem se začala za svého budoucího muže modlit a předkládat ho Bohu na modlitbách. Nešlo o žádnou konkrétní osobu a podobu, modlila jsem se spíše za charakterové vlastnosti – rozhodnost, spolehlivost, skromnost, čestnost, upřímnost a aby uměl přiznat svoji chybu. Nebylo to pravidelně, ale občas jsem toto téma do svých modliteb zařadila. Také jsem prosila Boha o moudrost a pokoru, té se mi totiž nedostávalo. A Bůh mě proměňoval a vedl. Ukázal mi, že nikdy nemám chodit s nekřesťanem anebo s někým, kdo nebude plně oddán Bohu. Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! (2. Korintským 6, 14)

Krátce po svých osmnáctinách jsem začala chodit s jedním věřícím klukem. Jmenoval se Karel. Začalo to úplně nenápadně. Měli jsme partu věřících kamarádů a kamarádek a do této party byl jednou pozván on. Byl vtipný, kamarádský, byla s ním legrace, byl prostě fajn. No a slovo dalo slovo, akce střídala akci a my jsme spolu začali chodit. Nevídali jsme se zase tak často, studoval vysokou školu v Praze a bydlel v jiném městě než já. Takže jsme se vídávali na mládeži a pak v neděli v církvi, občas přijel i mimo víkend, ale to bylo velmi málo. Bylo zvláštní, že jsme si ani moc nepsali. Byl to stejně takový divný vztah, alespoň z mé strany. Dnes už vím proč, ale to až později. Tento vztah trval ani ne půl roku a pak jsem ho skončila. Karel začal být až chorobně žárlivý. Nesměla jsem se pak už ani bavit s nikým jiným, ani z té party, natož třeba s lidmi v mládeži. Pak už ani s holkami ne. Byla jsem čím dál tím více svázaná a ten vztah mě dusil. V létě jsme pak jeli společně na jeden týdenní pobyt – seminář, na kterém byli mladí věřící lidé z celé republiky. Tam se jeho žárlivost projevila „v plné kráse“. Jednoho dne mi udělal strašnou scénu na pokoji, kde jsem bydlela ještě se třemi holkami. Holky z toho byly dost vyděšené a jedna dokonce povídala: „Aničko, co to bylo? To bylo jak v hororovém filmu

o manželství. No, to je žárlivec!“ A to stačilo a já řekla: „Dost.“ Ukončila jsem náš vztah. Možná tvrdě, ale už to dál nešlo. A byl konec.

Dnes vím, že to byl nepřipravený vztah. A hlavně to byl vztah z mojí vůle, kdy jsem Boha vůbec nepotřebovala. Kdy jsem „já“ chtěla „hlavně s někým chodit.“ Byl to tvrdý pád z výšin na zem, ale byl potřebný. Zpětně jsem zjišťovala, že jsme neměli ani podobné názory a smýšlení. Každý jsme směřoval úplně na jinou stranu. Měli jsme každý úplně jiné sny. Například já snila o otevřeném domě. U nás doma to tak fungovalo, a mě se to moc líbilo. Každou chvíli nějaká návštěva. Občas u nás někdo přespal. Na neděli bylo uvařeno víc porcí, co kdyby byl v církvi někdo, koho bychom mohli pozvat na oběd. Bylo to prima. Ale on snil o uzavřeném domě.

Asi tři měsíce po této zkušenosti jsem byla na semináři o lásce, chození, partnerství a manželství. Přednášel jeden křesťan, který se touto problematikou zabýval již řadu let. Bylo to obšírné téma a seminář byl skoro celý den. Když jsem na něj jela, myslela jsem si, že to není nic pro mě. Ale opět jsem se mylila. Docela mne dostal.

Díky tomu, co jsem slyšela, jsem si uvědomila, že všechno má v rukou Bůh. A po mě chce, abych mu řekla své nároky a přání. Konkrétní nároky, konkrétní oblasti, které jsou pro mě důležité a to hlavně, co se týká mého budoucího muže. Chce po mě i jméno - konkrétní osobu, která se má stát mým mužem. Jedině Bůh ale rozhodne, jak mé modlitby vyslyší.

Tak to bylo hustý. To jsem nečekala.

Zkusila jsem to. Začala jsem se modlit konkrétně. Chtěla jsem věřícího kluka, který bude zapálený do služby pro Boha, bude chtít duchovně růst a skutečně poroste. Chtěla jsem kluka, který bude skromný, čestný a pokorný, a přesto bude osobnost. Chtěla jsem ryzí charakter. Chtěla jsem, aby měl dům i srdce otevřené pro druhé, tak jako já. Modlila jsem se za plný vztah a později i manželství, které bude fungovat na Božích principech, kdy muž je hlavou ženy a rodiny, aby dokázal ustát můj temperament a nedostal se „pod pantofel“. Jak bude vypadat mi bylo v tu chvíli jedno. Teprve později jsem k modlitbám přidala i to, aby byl sportovně založený a byl vyšší než já. No a v mém zorném poli se objevila i konkrétní osoba a já mohla k těmto modlitbám přidat i jméno. Ptáš se, jestli to vyšlo? Vyšlo!!!!!!!

Necht' však prosí s důvěrou a nic nepochybuje.
Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané
a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk nemyslí,
že od Pána něco dostane.

Jakub 1, 6-8

Bůh mi ho opravdu dal. Jak je dobré se pravidelně modlit za svého budoucího manžela! Odpověděl mi po čtyřech měsících mých modliteb. Od první chvíle našeho vztahu se svým nynějším manželem, jsem věděla, že je to ten pravý. Že je to on, kterého mi dává Bůh. Duch Svatý mi dal utvrzení a pokoj do srdce. Marek, tak se jmenuje můj muž, to věděl také. Hned od začátku byl náš vztah jiný, než ten předchozí. Tento byl založen na Kristu. Společně jsme se na každé schůzce modlili. Studoval vysokou školu v zahraničí a bydlel v jiném městě než já - a tak, když jsme spolu nebyli, četli jsme Žalmy a v dopisech si vyměňovali osobní prožitky ze čtení, co nám který žalm říká, pak jsme přidávali další knihy. Bylo to bezva. Dalším utvrzením, alespoň pro mě, bylo i to, že od té doby, co jsme spolu začali chodit, měl Marek všechny zkoušky za jedna. Dobrý, co?

Občas dodnes poznamenává: „Škoda, že se jsem s tebou nezačal chodit hned od začátku vysoký. Určitě bych měl červený diplom.“

Jsme spolu už „nějaký ten pátek“ a stále nás Bůh utvrzuje, že k sobě patříme, že nám dal jeden druhého, že nám dal, co jsme oba chtěli a úžasně nám žehná. Čas od času přijde nějaká ta zkouška, ale zase nás v tom Bůh nenechá a pomůže nám ji překonat.

Někdy si ale myslím, jestli jsem se přeci jenom nemodlila až moc horlivě. Můj muž je doslova zapálený do služby, pod „pantoflem“ rozhodně není, dům máme přímo dokořán a sportovec je to tělem i duší.

Ale ne, nemodlila jsem se moc. Stále více zjišťuji, že být náročná v určitých oblastech se vyplatí. Nebála jsem se Bohu říci své požadavky, ať už se jednalo o charakter mého budoucího muže, společné žití s ním, společnou službu Bohu a lidem. Myslím si, že služba pro Ježíše je díky tomu pro nás snazší a úžasnější. Jsme díky tomu naladěni na stejnou strunu, dokážeme doplňovat jeden druhého a shodujeme se někdy dost často úplně přesně na stejném řešení věci.

Určitě to udělej taky. Zvláště pak, když chceš sloužit Bohu, když chceš s celou rodinou následovat Krista. Nebudeš na to sama, budete na službu dva. Budeš mít vedle sebe oporu, o které víš, že ti byla darována samotným Bohem.

Modli se! Modli se pravidelně. Bůh ti ze své milosti dá, oč prosíš. Buď konkrétní a nemlž! Měj jasnou představu a neboj se s ní přijít před Krista. Bůh ti tvé modlitby požehná.

Nemusí to být hned, může to trvat i roky, ale vždycky nějak na tvé prosby odpoví. Ať kladně či záporně. Vždy ale budeš vědět, že máš Boží požehnání, že to je Boží vůle pro tebe a to je to nejlepší.

Svěř Hospodinu své počínání
a tvé plány budou zajištěny.
Příslaví 16, 3

Bůh ti žehnej a naplňuj tě pokojem,

Anna